



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 30 יולי 2018
2

לפני:

כב' השופטת חופית גרשון-יזרעאלי, אב"ד

נציגת ציבור (עובדים) גב' שוש ברוך

נציג ציבור (מעסיקים) מר שלמה כסיף

התובעת

לי עומר

ע"י ב"כ: עו"ד ענת שני-רבה

-

הנתבעות

1. דה ריבס תכשיטים בע"מ

2. דנה ריבס

ע"י ב"כ: עו"ד שמעון לביא

3
4

פסק דין

5

6 לפנינו תביעה לתשלום זכויותיה של התובעת, אשר הועסקה משך כחצי שנה בחברה
7 לתכשיטים הפועלת במתחם הבורסה ליהלומים ברמת גן. התביעה הוגשה נגד החברה
8 ונגד מנהלת החברה ובעלת המניות.

9 המחלוקת העיקרית בתיק עניינה נסיבות סיום העבודה של התובעת, האם פוטרה
10 מעבודתה בהריון, שלא כדין וללא היתר, שמא התפטרה לאחר שסירבה לקבל את מרות
11 הממונה עליה.

העובדות העיקריות וההליך המשפטי

12 1. הנתבעת 1 היא חברה שעיסוקה בענף היהלומים והתכשיטים ומושבה בבורסה
13 ליהלומים (להלן גם: "הבורסה"). הנתבעת 2 היא המנהלת ובעלת המניות של
14 הנתבעת 1.

15
16 2. התובעת הועסקה בתפקידים פקידותיים אצל הנתבעת, ולטענתה עסקה גם
17 בשיווק ופיתוח עסקי ואף עיצבה תכשיטים. התובעת החליפה בעבודתה עובד
18



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 ששמו אלכס טגילצב (להלן: "אלכס"), שאף ערך לה חפיפה. אלכס שב לעבוד
2 אצל הנתבעת 1 לאחר מכן והוא מועסק גם היום, במשרה חלקית.
3
4 3. קבלתה של התובעת לעבודה היה על רקע היכרות קודמת שלה עם פטריק, בנה
5 של הנתבעת 2.
6
7 4. סמוך לקבלתה של התובעת לעבודה, היא עברה ביום 8.5.16 בדיקות ביטחון
8 ותחקיר (נספח א לתצהיר התובעת, נספח 3 לתצהיר הנתבעת 2).
9
10 5. תקופת העבודה המדויקת של התובעת שנויה במחלוקת בין הצדדים. אין חולק,
11 כי התובעת עבדה מיום 1.5.16 ועבודתה הסתיימה ביום 31.10.16. לטענת
12 התובעת, עבודתה בפועל החלה מספר ימים קודם לכן, ביום 24.4.16.
13
14 6. לתובעת שולם שכר חודשי בסך 5,494.51 ₪, והיא עבדה במשרה חלקית, של 7
15 שעות ביום.
16
17 7. בבוקר יום 31.10.16 הודיעה התובעת לנתבעת 2 כי היא הרה. האירועים שאירעו
18 לאחר מכן, בהמשך אותו יום, שנויים במחלוקת בין הצדדים. אין חולק, כי היה
19 זה יום העבודה האחרון של התובעת.
20
21 8. באותו יום, 31.10.16, בשעת צהריים, הגיעה למשרדה של הנתבעת 1 עובדת בשם
22 רינת קומרוב (להלן גם: "רינת"). לטענת התובעת, התבקשה לבצע חפיפה לרינת,
23 שנועדה להחליף אותה בעבודתה לאור ההודעה על ההריון, בעוד שלגרסת
24 הנתבעות רינת הגיעה על מנת לסייע לתובעת במשימה של בדיקת ניירת הניהול
25 הכספי. המתרחש במשרד צולם במצלמות האבטחה, ללא קול, והוגש לתיק בית
26 הדין. לטענת התובעת קיימת סטייה של שעה בין השעות הנכונות לשעות
27 בצילומים.
28
29 9. במקום התפתח עימות בין התובעת לבין הנתבעת 2, על רקע הגעתה של רינת
30 למקום. התובעת עזבה תחילה את המשרד ואחר כך שבה למקום. הנתבעת 2
31 דרשה מן התובעת שתשיב לידיה את הטלפון שניתן לה במסגרת עבודתה ואת



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 תג העבודה במתחם. לטענת הנתבעות, התובעת סירבה לעזוב את המשרד בסוף
2 יום העבודה ולפיכך נאלצה הנתבעת 2 להזמין את מאבטחי הבורסה. לבקשת
3 הנתבעת 2 ערכו המאבטחים חיפוש בחפציה האישיים של התובעת. בין הצדדים
4 התנהלו מצוהרי אותו יום, למחרת ובימים הסמוכים התכתבויות באפליקציית
5 וואטסאפ (נספחי יח-כ לתצהיר התובעת).

6
7 10. התובעת לא שבה עוד לעבודתה.

8
9 11. התובעת ילדה בשע"ט ביום 11.6.17.

10
11 12. במסגרת ההליך המשפטי בתיק העידה התובעת, לתמיכה בתביעתה.

12 מטעם הנתבעות העידו שמונה עדים:

13 הנתבעת 2; גב' מרטין פסטרנק, בעלת חנות לחלקי תכשיטים; מר ליאוניד
14 דרזנין, משבץ במתחם הבורסה; מר קמי יצחקוב, בעל חנויות לאבני חן; מר
15 יעקב כהן, בעל משרד ליהלומים; גב' רינת קומרוב; מר נפתלי נתן כאכון, מתווך
16 במכירת יהלומים; מר אלכס טגילצב, עובד הנתבעת 1 (אשר הוגשו מטעמו
17 שלושה תצהירים).

18
19 **טענות הצדדים**

20 הצדדים האריכו בטענותיהם. להלן יובאו עיקרי הטענות, ובפסק הדין נתייחס לעובדות
21 ולטענות הדרושות לצורך הכרעה בלבד.

22 **טענות התובעת**

23 13. התובעת נשכרה לעבוד כפקידה וכן לעסוק בשיווק ופיתוח עסקי, ולפתח מכירות
24 בישראל. התובעת עבדה בפועל עבור שתי הנתבעות. הנתבעת 2 שימשה גם
25 כמעסיקה ישירה, מאחר שהתובעת נדרשה לטפל בענייניה ובענייני בני
26 משפחתה, הפרטיים.

27 14. התובעת החלה לעבוד במסגרת חפיפה, ביום 24.4.16, ועבדה שלושה ימים
28 ברציפות. רישומי כניסות ויציאות בבורסה וההתכתבויות בין התובעת לנתבעת
29 2 ולאלכס תומכים בטענות התובעת. התובעת לא קיבלה שכר בגין אותם ימים,



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 והיא זכאית לשכר חודש אפריל 2016 בסך 749.25 ₪, בתוספת פיצויי הלנה
2 כחוק.
- 3 15. משכרה של התובעת נוכו הפרשות לפנסיה מתחילת העבודה, אולם ההפרשות
4 לא הועברו לקופה, לא חלק העובד ולא חלק המעסיק. לאחר הגשת התביעה
5 הועבר חלק מן ההפרשות לקופה, בסך 588 ₪ מתוך הסכום שנוכה משכר
6 התובעת. התובעת זכאית לפיצוי חלף הפרשות המעסיק לקרן פנסיה בסך
7 2,022.9 ₪, ולפיצויי הלנה בגינו. כן זכאית התובעת להשבת הסכום שנוכה
8 משכרה לפנסיה ולא הועבר לקופה, בסך 1,225.2 ₪, ולפיצויי הלנה בגינו,
9 ולפיצויי הלנה מלאים בגין סך 1,813.2 ₪, תגמולי עובד ומעסיק, שהועבר רק
10 ביום 28.12.17 לקופה.
- 11 16. התובעת הועסקה אצל הנתבעות משך למעלה מחצי שנה ופוטר בהריון, ללא
12 היתר בהתאם לחוק עבודת נשים תשי"ד-1954 (להלן: "חוק עבודת נשים").
13 התובעת הייתה עובדת מסורה וחרוצה, ופוטר רק לאחר שהודיעה על הריונה.
14 אין שחר לטענות בדבר תפקוד לקוי של התובעת. שעות ספורות לאחר שהתובעת
15 הודיעה ביום 31.10.16 על הריונה, הודיעה לפתע הנתבעת 2 כי רינת תתחיל
16 לעבוד אצלה ועל התובעת לערוך לה חפיפה מיידית. רינת הוזעקה למשרד מיד
17 ככל הנראה לאור ייעוץ שקיבלו הנתבעות, כי יש לפטר את התובעת לאלתר,
18 לאור תקופת ההעסקה. השיחה התקיימה בנוכחות סוכנת בשם דניס שלא
19 הובאה לעדות. הנתבעת מסרה את צילומי אותו יום מהשעה 12:00 בלבד, ללא
20 הסבר לכך. התובעת ביקשה לשוחח עם הנתבעת 2 ולעצור את השינוי אך
21 הנתבעת 2 סירבה. רינת הובאה למקום כדי להחליף את התובעת בכל תפקידיה
22 ולא למשימה נקודתית. מאותו מועד ואילך לא חל שינוי בתנאי העסקתה.
- 23 17. התובעת ורינת שהו יחד במשרד זמן קצר מאד, פחות מדקה וחצי. התובעת לא
24 צעקה ולא הפריעה לנתבעת לגשת לקלסרים. התובעת יצאה מהמקום כדי
25 להירגע מהמצב, ונטלה את התיק והטלפון בלבד, ולא את כל חפציה. התובעת
26 לא התפטרה מעבודתה אלא פוטר באופן משפיל ופוגעני, כאשר נדרשה להשיב
27 לאלתר את מכשיר הטלפון שניתן לה ואת תג הכניסה והיציאה למתחם
28 הבורסה. רינת לא זכרה בעדותה כל אמירה מצד התובעת המעידה על התפטרות,
29 עדותו של מר כאכוב מומצאת שכן כלל לא שהה במקום בזמן הרלוונטי.





בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 הנתבעות לא הביאו את העדה הרלוונטית ששהתה במקום בעת השיחה, מתווכת
2 היהלומים דניס. התובעת שבה והבהירה לנתבעת 2 כי לא התפטרה והיא
3 מבקשת להמשיך ולעבוד. הנתבעת 2 התייחסה לתובעת באופן משפיל, בוטה
4 וגס. לאחר פיטוריה של התובעת התעלמו ממנה הנתבעות, ואף שכרה לחודש
5 העבודה האחרון שולם באיחור ניכר.
- 6 18. במכתב שכתבו הנתבעות לתובעת ביום האחרון לעבודתה (נספח ד לכתב
7 התביעה), הן הודיעו לה על פיטוריה לאור העתקת הפעילות העסקית לחו"ל. כן
8 נכתב במכתב כי אין צורך בהיתר לפיטורי התובעת, כך שברור שהנתבעות היו
9 ערות לצורך בהיתר. מדובר בהתנהלות מתוכננת, עם ייעוץ משפטי, וחמורה
10 ביותר. הנתבעות מעסיקות מזה שנים עובדים בארץ ובחו"ל והיו מודעות
11 לזכויות התובעת. אין יסוד לעדות הנתבעת 2 כאילו המתינה לשובה של התובעת
12 לעבודה.
- 13 19. בהתאם לפסיקה, די בכך שההיריון נלקח בחשבון במסגרת השיקולים לפיטורי
14 העובדת, כדי להכתים את ההחלטה. במקרה זה לא הוכחה חוסר שביעות רצון
15 מן התובעת וברור שהפיטורים נבעו מההודעה על הריונה.
- 16 20. שכרה החודשי של התובעת היה 5,494.51 ₪. התובעת פוטרה ביום 31.10.16
17 וילדה ביום 11.6.17. חופשת הלידה בתשלום נמשכה עד ליום 24.9.17 ותקופת
18 איסור פיטוריה היא 90 יום לאחר מכן, עד ליום 23.12.17. לכן, התובעת זכאית
19 לסכומים הבאים, בתוספת פיצויי הלנה:
20 א. הפרשי שכר עד ללידה בסך 40,274.75 ₪.
21 ב. הפרשי שכר עד לתום התקופה המוגנת בסך 16,483.53 ₪.
22 ג. פיצוי חלף הפרשות מעסיק לפנסיה עד לתום התקופה המוגנת בסך
23 4,939.28 ₪.
24 ד. דמי הבראה עד לתום התקופה המוגנת בסך 3,779.24 ₪.
25 ה. פדיון חופשה עד לתום התקופה המוגנת בסך 2,664.83 ₪.
26 ו. פיצויי פיטורים בסך 9,160 ₪.
- 27 21. כן זכאית התובעת לפיצוי בשווי 50% משכרה עד לתום התקופה המוגנת, בסך
28 32,000 ₪. ולפיצויים בסך 150,000 ₪ בגין הפרת חוק שוויון הזדמנויות בעבודה



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 תשמ"ח-1988 (להלן: "חוק שוויון הזדמנויות"), התנכלות ועוגמת נפש, עקב
2 פיטוריה באופן מפלה ומשפיל.
- 3 22. התובעת פוטררה ללא שימוע, בהליך פוגעני ומשפיל, שפגע בשמה הטוב. אין יסוד
4 לטענות כי התובעת צעקה והנתבעת 2 הרגישה מאוימת. הנתבעת 2 נטלה את
5 הטלפון והתג של התובעת, והתובעת לא יכלה לעזוב את המקום ללא התג.
6 הנתבעת 2 דרשה משומרי הבורסה לחפש בתיקה של התובעת ובמסמכיה
7 האישיים וכן נערך חיפוש בבגדיה של התובעת והיא רוקנה את הכיסים באופן
8 משפיל ופוגעני. ברשותה של התובעת לא היה דבר ששייך לנתבעת פרט לשני
9 פנקסים ריקים של תעודות משלוח שהיו תמיד בתיקה. התובעת זכאית לפיצוי
10 בסך 30,000 ₪ בשל פיטוריה ללא שימוע, ולפיצוי של 20,000 ₪ בשל הפגיעה
11 בשמה הטוב והשפלתה.
- 12 23. התובעת עיצבה תכשיטים בקו תכשיטים זול לשוק הישראלי ולפחות 2 טבעות
13 נמכרו על ידי הנתבעת. התובעת ניהלה חשבונות אינסטגרם ופייסבוק עבור
14 הנתבעות, שנועדו בעיקר לשיווק הקולקציה שעיצבה. בהיעדר נתוני מכירה
15 מלאים, התובעת זכאית לפיצוי בגין עמלות על עיצוב תכשיטים על דרך
16 האומדן, בסך 25,000 ₪.
- 17 24. לתובעת לא נמסרה הודעה לעובד בהתאם לחוק הודעה לעובד ולמועמד לעבודה
18 (תנאי עבודה והליכי מיון וקבלה לעבודה) תשס"ב – 2002 (להלן: "חוק הודעה
19 לעובד"), עם תחילת העבודה. המסמך שהציגו הנתבעות אינו אותנטי והוכן
20 לצורך ההליך. הנתונים במסמך בנוגע לשעות העבודה והיקף המשרה שגויים.
21 התובעת עבדה 7 שעות ביום ובמסמך נרשם 8 שעות. השכר המצוין במסמך שגוי.
22 התובעת לא חתומה על המסמך. התובעת זכאית לפיצוי בסך 10,000 ₪ בגין אי
23 מסירת הודעה לעובד.
- 24 25. הנתבעת 2 חבה אישית בחובות הנתבעת 1 כלפי התובעת. מדובר בחברת יחיד,
25 שעיקר פעילותה בחו"ל. קיים חשש כי אם תחויב הנתבעת 1 לא ניתן יהיה לגבות
26 את הכספים בהתאם לפסק הדין. כמו כן, אף שנוכו כספם משכר התובעת לקרן
27 פנסיה, הכספים לא הועברו ובנסיבות אלה יש לחייב את המעסיק אישית.
28 הנתבעת 2 אף העסיקה את התובעת באופן אישי לשם ענייניה הפרטיים, והיא
29 שפגעה אישית בשמה הטוב של התובעת ויש לחייבה גם בגין לשון הרע.



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

26. עדי הנתבעות לא היו אמינים. הנתבעות העלו גרסאות סותרות במסמכים
השונים, בניגוד לחומר הראיות.

תמצית טענות הנתבעות

27. התובעת עבדה אצל הנתבעת 1 משך שישה חודשים בלבד, והחלה עבודתה ביום
1.5.16. התובעת אינה משיגה על תלושי השכר שניתנו לה ונכונותם. אף בהתאם
לתחקיר הביטחוני החלה התובעת עבודתה בחודש מאי 2016. הנתבעות אף עברו
למשרד אחר בבורסה בסוף אפריל 2016. הנתבעת 2 ואלכס העידו, וגרסתם לא
קרסה, כי התובעת לא עברה חפיפה בחודש אפריל 2016. לפי רישומי הנוכחות
של הבורסה, התובעת שהתה במתחם משך 7 שעות ו- 17 שעות משך 3 ימים
באפריל. בגין כך התובעת מבקשת שכר של 3 ימי עבודה. לטענת התובעת נשכרה
לעבוד כמנהלת תפעול ופיתוח עסקי, ולכן לא ברור מדוע נזקקה לחפיפה מאלכס
הפקיד. בתקופת החפיפה הנטענת הבורסה סגורה, בשל חופשת חול המועד פסח.
הנתבעת 2 כלל לא שהתה בארץ באותם ימים.

28. התובעת הועסקה פחות משישה חודשים רצופים ולכן הנתבעות פטורות
מהחובה לקבלת היתר לפיטורים בהתאם לחוק עבודת נשים, גם לו התובעת
הייתה מפוטרת.

29. לאור המחלוקת בדבר נסיבות סיום יחסי העבודה, הנטל על התובעת, הטוענת
לפיטורים. לנתבעות לא הייתה כל כוונה לפטר את התובעת. הנתבעת 2 מרבה
בנסיעות חו"ל ולכן חיונית עבורה עבודת הפקידות. לא הייתה כל כוונה לפטר
את התובעת ביום 31.10.16. עדות רינת רק מחזקת מסקנה זו, שכן העידה
שנאמר לה שעובדת פקידה במשרד והיא באה לבדוק עניינים של הנהלת
חשבונות.

30. גרסאות התובעת אשר להתרחשות יום 31.10.16 התפתחו בהדרגה מכתב
התביעה. התובעת מבצעת הרחבות חזית ושינוי חזית, שדינם להידחות.
בסיכומיה של התבעת, נטען לראשונה, וללא תימוכין בראיות, כאילו רינת
הובאה בחיפזון.

31. התובעת הציגה מספר גרסאות אשר לסיכום הנוגע לרינת ולעבודתה. התובעת
מודה בתצהירה כי גיוסה של רינת נעשה בידיעתה המוקדמת ובהסכמתה.
התובעת אף אומרת שלא התקבלה לעבודה כמנהלת חשבונות ולכן לא ברור



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 מדוע על הנתבעות לערב את התובעת בגיוס עובד לצורך זאת. התבעת הייתה
2 מודעת מראש לצורך לגייס עובדת שתסייע לה. התובעת יצרה לעצמה תרחיש
3 של חרדה עצמית, יציר דמיונה השגוי. הכוונה להעסיק את רינת הייתה עוד
4 קודם להודעת התובעת כי היא בהריון, ולא הייתה קשורה כלל להריון.
- 5 32. התובעת תיארה בתיאורים מתפתחים ובלתי עקביים את ההתרחשות טרם
6 הגיעה רינת ביום 31.10.16. רק בחקירתה הנגדית התובעת טענה כי נכחה
7 סוחרת יהלומים בעת השיחה בינה לבין הנתבעת 2, עובדה שלא הוזכרה קודם
8 מעולם. אין לתת אמון בגרסאות התובעת. רינת והנתבעת 2 העידו כי רינת הגיעה
9 רק לבדוק את אופן העבודה ולסכם את מסגרת ההתקשרות. למעסיק יש
10 פרוגטיבה ניהולית הכוללת שכירת עובדים ושינוי צורת העבודה.
- 11 33. התובעת סירבה לבקשת הנתבעת 2 להציג לפני רינת את ספרי הנהלת החשבונות,
12 התפרצה כלפי הנתבעת 2 ועזבה את המשרד תוך שהיא צועקת כי היא עוזבת
13 את עבודתה.
- 14 34. התובעת לא פעלה בעידנא דריתחא. פעולות התובעת לא נאמרו בשעה קשה של
15 רוגז, ללא שהות, שקול דעת ומחשבה. התובעת לא הבהירה מעולם כי לא
16 התכוונה להתפטר, שכן טענתה הייתה שפוטרה. כל המסרונים ששלחה התובעת
17 לנתבעת 2 לאחר 31.10.16 מתריסים נגד זכות הניהול שלה. התובעת התפטרה
18 מתוך דמיון שווא.
- 19 35. התובעת קשרה לעצמה כתרים רבים אולם יכולתיה היו קלושות. הכשל
20 המרכזי היה קשור בהנהלת חשבונות. ניתן לפטר עובדת בהריון בשל כשלים
21 בתפקודה. התובעת עשתה טעויות רבות בחישובים, מסמכים, רישום המחאות
22 ואף לא הבינה את מהות תעודות המשלוח וחיבוטן. חרף כשליה, התובעת לא
23 פוטרה בשל נסיעותיה הרבות של הנתבעת 2 לחו"ל וההליך המסובך לגייס עובד.
24 התובעת ניצלה את נסיעותיה הרבות של הנתבעת 2 לחו"ל לצורך היעדרויות
25 רבות. בהתאם לניתוח הכניסות והיציאות מהבורסה (נספח ד לתצהיר התובעת),
26 התובעת לא מילאה אחר מכסת שעות העבודה לה נדרשה, של 7 שעות ביום.
- 27 36. התובעת הצהירה כי לא סיימה קורס יועצים עסקיים והייתה חסרת ידע קודם
28 בעיצוב, אך היא טוענת שהוצע לה לעצב קו תכשיטים. מדובר בטענה דמיונית.
29 התובעת שמה ללעג ולקלס את ההיגיון הישר כאשר היא מעלה על דעתה שאדם





בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 סביר יקבל גרסה שיכלה להנחות בעלי מקצוע לעצב תכשיטים ללא כל ידע
2 וניסיון קודם. בחקירתה הנגדית של התובעת הוכח שאין לה מושג במונחים
3 בסיסיים בעיצוב תכשיטים.
- 4 37. הנתבעת אינה משלמת עמלות והתובעת לא הוכיחה זכות לקבל עמלות. התובעת
5 עצמה העידה כי לא סוכם על גובה העמלות. לא הייתה גמירות דעת ומסוימות.
6 התובעת אף לא הוכיחה שדרשה עמלות בתקופת העבודה.
- 7 38. התובעת קיבלה הודעה לעובד. החוק אינו מחייב לכלול את תאריך החתימה על
8 המסמך, ומדובר בזוטי דברים.
- 9 39. אין יסוד לטענה כאילו הנתבעת 2 נהגה עם התובעת באופן משפיל ופוגעני. מר
10 כאכון ורינת העידו, כי התובעת התפרצה בחמת זעם וצעקה שהיא עוזבת.
11 החיפוש בכליה של התובעת נעשה בהתאם לנהלי הבורסה. בכליה של התובעת
12 נמצאו מסמכים של הנתבעות והחיפוש אינו מעיד על יחס פוגעני.
- 13 40. התובעת הייתה העדה היחידה לתמיכה בתביעה, ולא תמכה את גרסתה בדבר
14 ניסיונה הקודם במסמכים או בעדים.
- 15 41. במקרה זה כלל לא התעורר הצורך לערוך שימוע לתובעת שכן התובעת היא
16 שפעלה לדרדר את היחסים ולהביא לסיומם. חובת המעסיק לערוך שימוע היא
17 רק כשהמעסיק נוקט בפעולה העלולה לפגוע בעובד. הנתבעת 2 לא רצתה לפטר
18 את התובעת ולכן לא היה עליה לערוך לה שימוע.
- 19 42. השעות בצילומים תואמות את שעון הקיר במשרד ואין תואמות את השעות
20 הדמיוניות של התובעת.
- 21 43. התובעת אינה מהימנה. התובעת השמיטה והוסיפה פרטים כדי להתאים את
22 גרסתה לעדויות מטעם הנתבעות.
- 23 44. הוכח, כי התובעת נטלה מן הנתבעות מסמך ללא רשות וללא סמכות, את
24 תעודות המשלוח. נוסף לכך, התובעת עצמה צירפה את נספח ב לתצהירה אשר
25 כלל לא גולה בגילוי המסמכים ובכך הוכיחה כי הצהירה הצרה שקרית, לפיה
26 לא נטלה מסמכים מן המשרד. התובעת הוכיחה כי החיפוש בכליה היה מוצדק.
- 27 45. התובעת צירפה לתצהירה הקלטה. ההקלטה והתמליל אינם ראיה. הנתבעות
28 ויתרו על חקירת המתמללת והוסכם כי הדבר לא ייזקף לחובתן. התובעת
29 הסתירה את ההקלטה שנה שלמה, שכן התמלול הוא מיום 23.11.17. אין הסבר



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 היכן הייתה ההקלטה ודי בכך כדי לפסול אותה. התובעת לא פירטה דבר לגבי
2 מכשיר הטלפון באמצעותו הקליטה והתכנה בה עשתה שימוש. התובעת אישרה
3 כי הפסיקה את ההקלטה באמצע, לטענתה פעמיים. מדובר בהקלטה של חצי
4 שעה בערך, הנוגעת לאירועים שהתרחשו משך כשבע שעות. חסרות מעל 5 שעות
5 של הקלטה. לא ברור מתי בדיוק הוקלטו הדברים, משך ההקלטה וזמנה.
6 ההקלטה עברה עריכה ושינויים.
- 7 46. יש למחוק את התביעה נגד הנתבעת 2. הרמת מסך נעשית רק במקרים קיצוניים
8 וחריגים. לא הונחה תשתית עובדתית כדי לבסס טענה של הרמת מסך ותובענה
9 אישית נגד הנתבעת 2.
- 10 47. בית הדין נהג עם הנתבעות בחוסר סבלנות, והגנתן נפגעה מהותית. ישיבת
11 הוכחות התנהלה באווירה טעונה.
- 12 48. הנתבעות מבקשות לדחות את כל עילות התביעה, ומודות רק בזכאות התובעת
13 לפדיון 8 ימי חופשה בסך 1,832 ₪ (סעיף 114.3 לסיכומים). הנתבעת 1 הפקידה
14 בקופת פנסיה סך 1,813 ₪ עבור התובעת.

דיון והכרעה

תקופת העבודה של התובעת - האם החלה עבודתה בחודש אפריל 2016

- 18 49. התובעת טוענת כי משך שלושה ימים בחודש אפריל 2016, בתאריכים 16.4.24 -
19 16.4.26, הגיעה למשרדי הנתבעות לצורך חפיפה, בתיאום עם אלכס והנתבעת 2.
20 לתמיכה בטענה זו, התובעת הגישה התכתבויות ביישומון וואטסאפ עם אלכס
21 ופטריק (נספח ג' לתצהיר התובעת), וכן הפנתה התובעת לדוח כניסות ויציאות
22 לבורסה (נספח ד' לתצהיר התובעת).
- 23
- 24 50. הנתבעות מכחישות את טענות התובעת, ולעמדתן החלה התובעת עבודתה ביום
25 16.5.1, כפי שמלמדים תלושי השכר (נספח א לכתב התביעה) והתחקיר
26 הביטחוני שנערך לתובעת עם תחילת עבודתה (נספח א לתצהירה).
- 27
- 28 51. מעיון ברישומי הכניסות והיציאות מהבורסה למועדים הרלוונטיים (נספח ד'
29 לתצהיר התובעת) עולה, כי התובעת שהתה במתחם הבורסה ביום 16.4.24



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 בשעות 10:55 - 12:29; ביום 25.4.16 שהתה בשעות: 10:37 – 12:33 וכך 12:13-
2 13:58; ביום 26.4.16 שהתה בשעות 10:58 – 14:09.

3
4 52. ביום 23.4.16 כתבה התובעת לאלכס (נספח ג לתצהיר התובעת) (ההדגשות, כאן
5 ולהבא, אינן במקור):

6 "ערב טוב אלכס, בשבוע הבא אגיע מראשון עד שלישי, אז נתראה
7 כבר מחר. אני אגיע ב 10 אלא אם תעדף שעה אחרת שיותר נוחה
8 לך..."
9 אלכס השיב:

10 "היי ערב טוב, בואי נקבע מחר ל 11 בסדר?"

11 התובעת:

12 "אין בעיה"

13 אלכס:

14 "סבבה שיהיה אחלה לילה ונתראה מחר, תביאי איתך תעודה מזהה
15 בשביל הבידוק בכניסה..."

16
17 53. ביום 24.4.16 בשעה 10:47 כתבה התובעת לאלכס (טעויות ההקלדה במקור):

18 "היי אלכס, אני למטה מצחת לבנין מכבי"

19
20 ביום 25.4.16 כתב אלכס לתובעת:

21 "בוקר טוב! תשלחי לי את המספר ת.ז. שלך שאוכל לעשות לך
22 הזמנה במחשב..."

23
24 והתובעת השיבה בהודעה בה שלחה את מספר תעודת הזהות שלה והוסיפה:
25 "...אני אגיע בסביבות 10:30."

26
27 54. ביום 26.4.16 כתבה התובעת לנתבעת 2, שלדבריה שהתה בחו"ל באותם ימים,
28 כך:

29 "היי דנה, זו לי. רק לעדכן אותך שהייתי מראשון עד היום במשרד,
30 התעדכנתי על רוב הדברים, עשינו סיבוב בבורסה ועברנו על
31 הטפסים ותהליך העבודה, יש עוד המון קצוות לסגור. גם מילאתי
32 את הטפסים לביטחון. אז נתראה ביום ראשון."

33
34 הנתבעת 2 השיבה במילה אחת:

35 "יופי".
36



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

55. התובעת צירפה אף תכתובות שלה עם פטריק, בנה של הנתבעת 2 העובד עמה

בחברה. ביום 24.4.16 כתב פטריק לתובעת:

"בוקר טוב לי את במשרד?"

התובעת השיבה:

"היי פטריק, לא, אני בדרך. קבעתי עם אלכס ב 11".

פטריק:

"בסדר גמור דבר ראשון בהצלחה תשתדלי להתחיל לקחת ממנו כמה

שיותר ידע ואנחנו נתראה מחר"

התובעת:

"תודה, אין בעיה".

56. ביום 25.4.16 כתבה התובעת לפטריק:

"מה קורה פטריק"

"אני יוצאת מפה ב 14. אז אם תרצה לדבר תתקשר אלי".

ופטריק השיב:

"סבבה".

57. כאשר נשאל אלכס בחקירתו אודות ימי החפיפה בחודש אפריל, טען תחילה כי

אינו זוכר האם ערך חפיפה לתובעת באותם ימים. לאחר מכן תיקן וטען כי

הכניס את התובעת למשרד על מנת לראות את המשרד ולצורך פגישה חברתית,

לפגוש את פטריק, ובלשונו:

ש. אתה זוכר שהייתה חפיפה בפסח, בחול המועד?

ת. לא זוכר.

ש. אם התובעת נכנסה לבורסה ועדיין לא היה לה תג, אז מישהו

אחר הכניס אותה אם לא אתה?

ת. זה שהכנסתי אותה, זה לא אומר שעשיתי לה חפיפה.

ש. אז למה הכנסת אותה למשרד?

ת. היא באה לראות את המשרד, פגישה חברתית עם פטריק.

ש. שלושה ימים ברצף?

ת. אני יכול להגיד שבחול המועד בכלל העברנו את המשרד".

(עמוד 42 שורה 28- עמוד 43 שורה 2).

כאשר הוצגה לפניו ההתכתבות עם התובעת טען כי אינו מכיר אותה (עמוד 45

שורה 26), והוסיף:

" ש. למה קבעתם באפריל?"



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 ת. יכול להיות שהיא באה לראות את המשרד, או לא יודע מה".
2 (עמוד 46 שורות 2-3).

3
4 כן העיד אלכס כי בחול המועד פסח אין פעילות בבורסה. עדותו של אלכס לא
5 פורטה ולא נתמכה בראיות, כגון אישורים ממתחם הבורסה בדבר היקף
6 הפעילות בין כתליו בתקופה השנויה במחלוקת או מסמכים המעידים על המועד
7 בו הועבר המשרד בתוך המתחם. בהקשר זה העידה הנתבעת 2, כי קיבלה לידיה
8 את המשרד החדש בבורסה כבר ביום 15.4.18 (עמוד 51 שורה 18).

9
10 58. גרסתו המהוססת של אלכס עומדת בסתירה להתכתבויות עמו ועם פטריק, מהן
11 עולה בבירור כי התובעת תיאמה את זמני הגעתה למשרד עמו, ופטריק לא נכח
12 בכל המפגשים. פטריק אף כתב לתובעת ביום 24.4.6, בהתייחס לאלכס:
13 "תשתדלי להתחיל לקחת ממנו כמה שיותר ידע".

14
15 נוסף, כי במועד מסירת העדות בבית הדין אלכס הועסק על ידי הנתבעות,
16 ולפיכך לא ניתן להחשיבו כעד בלתי תלוי ואובייקטיבי.

17
18 59. גרסת הנתבעות אף אינה עולה בקנה אחד עם ההתכתבות של התובעת עם
19 הנתבעת 2 מיום 26.4.16, במסגרתה התובעת מדווחת לנתבעת 2 אודות חפיפה
20 ראשונית והיכרות עם המשרד ותהליכי העבודה.

21
22 60. העובדה כי לא הונפק לתובעת תלוש שכר בגין חודש אפריל 2016 אינה בשליטתה
23 של התובעת, וודאי שאינה מעידה, כשלעצמה, על כך שהתובעת לא עבדה באותם
24 ימים. אף האזכור בתחקיר הביטחוני כי התובעת החלה לעבוד בחודש מאי היה
25 ברקע הבדיקה ולא נקבע כקביעה עובדתית במהלכה. זאת ועוד, אין חולק כי
26 אכן התובעת החלה לעבוד באופן סדיר בתחילת חודש מאי 2016, ובתחקיר אין
27 כל התייחסות, לחיוב או לשלילה, לתקופת חפיפה קודמת.

28
29 61. לעומת האמור, עדותה של התובעת מתיישבת עם הראיות, עקבית ומהימנה
30 ולפיה:

31 " ש. מפנה ליום 24.4.16 – זה נכון שנכנסת לבורסה בשעה 10:55
32 ויצאת בשעה 12:29 ?



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 ת. נכון.
 2 ש. זאת אומרת שעבדת שעה ו-34 דקות?
 3 ת. לא.
 4 ש. למה?
 5 ת. לא בגלל שחלק מאוד גדול מהעבודה בבורסה, נמצא מחוץ
 6 לבורסה, ואלכס העובד הקודם שעשה לי חפיפה באותו יום,
 7 חילק את היום בצורה הזו, שנשב קודם במשרד ולאחר מכן,
 8 נעשה את המעבר של מחוץ למשרד, ומשם כבר הלכתי
 9 הביתה. יש גם אס.אמ.אסים ששלחתי שמפרטים את
 10 השעות.
 11 ש. לאן הלכתם?
 12 ת. הלכנו לצורף שיושב מחוץ לבורסה, למשבץ, לחנויות זהב.
 13 למשל פסטרנק למשל, בנקים שנמצאים מחוץ לבורסה. חנות
 14 לכלי משרד, שהמשרד קונה משם באופן קבוע. ישבנו גם
 15 ושוחחנו בבית קפה על העבודה, מחוץ לבורסה.
 16 ש. נכון שזה בכלל חול המועד פסח?
 17 ת. כן.
 18 ש. נכון שהבורסה והרבה דברים בבורסה אינם עובדים בחול
 19 המועד?
 20 ת. נכון.
 21 ש. נעבור ליום 25.4.16 – נכנסת בפעם ראשונה בשעה 10:37,
 22 יצאת ב-12:33, נכנסת שוב בשעה 13:12 ויצאת בשעה 13:58.
 23 מה היה באותו יום?
 24 ת. יום דומה מאוד לקודמו. הגעתי למשרד. אני ואלכס עברנו על
 25 דברים בתוך המשרד. שוב יצאנו לעשות סיבוב מחוץ לבורסה.
 26 כל הסיבובים באופן כללי בשבוע הראשון לעבודה שלי וגם
 27 בעבודה, היו לאותם מקומות שצינתי. ואז חזרנו למשרד,
 28 ויצאנו.
 29 ש. נעבור ליום 26.4.16 – נכנסת בשעה 10:58 ויצאת ב-14:09,
 30 אותו דבר, אותם מקומות ואותם דברים?
 31 ת. לא. רואים ביום הזה שביליתי את כל היום במשרד. רואים
 32 גם שההתלמדות הייתה גם באותם שעות כל יום, בערך
 33 משעה עשר פלוס עד שתיים בערך".
 34
 35 62. לאור כל האמור, מתקבלת טענת התובעת לפיה החלה לעבוד, בתקופת חפיפה,
 36 ביום 24.4.16.
 37
 38 63. התובעת זכאית לשכר בגין שעות העבודה בחודש אפריל 2016, בהן הוכח כי
 39 שהתה במתחם הבורסה. בהתאם לרישומי הכניסות והיציאות, עבדה התובעת
 40 בסך הכל כשמונה שעות.



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 כעולה מתלושי השכר, שכרה החודשי של התובעת היה 5,495 ₪. התובעת עבדה
2 7 שעות ביום, 5 ימים בשבוע. משמע, כ-168 שעות בחודש. שכרה השעתי המוערך
3 הממוצע: 32.7 ₪.

4
5 64. לפיכך, זכאית התובעת לשכר בגין חודש אפריל 2016 בסך 262 ₪. מאחר שאין
6 חולק כי שכרה של התובעת לא שולם, ונדחתה טענתה העובדתית של הנתבעות
7 בהקשר זה, יישא השכר פיצויי הלנת שכר כדין מיום 1.5.16 ועד למועד התשלום
8 המלא בפועל.

9
10 **זכאות התובעת לעמלות בגין עיצוב תכשיטים**

11 65. התובעת עותרת לתשלום פיצוי בסכום מוערך של 25,000 ₪, בגין עמלות מכירת
12 תכשיטים שעיצבה, לטענתה.

13
14 66. הנתבעות מכחישות מכל וכל את הטענה לפיה התובעת עסקה בעיצוב תכשיטים
15 והיא זכאית לעמלה בשל כך.

16
17 67. התובעת העידה בחקירתה הנגדית בהקשר זה כי לא היה לה כל ניסיון קודם
18 בעיצוב תכשיטים, וכי איננה יודעת לנקוב במספר התכשיטים פרי עיצובה
19 הנטען, שנמכרו:

- 20 "ש. מה סוכם שם לגבי העמלות ומתי?
21 ת. סוכם שאני אגיע למשרד ובעצם אייצר קו של מכירה לארץ
22 של תכשיטים שהם זולים באופן יחסי, מהתכשיטים שדנה
23 מייצרת לחו"ל שאלה תכשיטים בסדר גודל של עשרות אלפי
24 דולרים. סוכם שאני אעבוד מול אנשי המקצוע, ומול מעצבים,
25 ובעצם אתכנן קולקציה, את השיווק שלה, ואת המכירה שלה
26 ואפתח ערוץ מכירה נוסף במשרד לארץ. זאת גולת הכותרת
27 של העבודה, בנוסף להיות מנהלת המשרד.
28 באותו יום שזה סוכם, הרי לא היה לך מושג בתכשיטים?
29 נכון, גם ביהלומים.
30 ש. מפנה לנספח י"ב לתצהירך – מפנה לסעיף 30 לתצהירך –
31 מצטט – אמרת שסימנת באיקס את התכשיטים שעיצבת?
32 ת. נכון.
33 ש. אני מציג לך את מה שסומן באיקס, תאשר לי שאלה
34 האיקסים שלך?
35 ת. תכשיטים שלי, צילומים שלי, והגוף שלי.



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 ש. אני מספרתי את העמודים מעמ' 1 עד 15 – תאשר לי בבקשה
 2 שהתמונה אחת זהה לתמונה בדף שתיים. זהה לתמונה בדף
 3 3 (טבעת אחת), 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14 ו-15 – כולם זהים
 4 לטבעת שמופיעה בעמ' 1?
 5 ת. 9 ו-15 לא. כל השאר זהות.
 6 ש. טבעת 5 זהה לטבעת 12?
 7 ת. כן.
 8 ש. בסה"כ כל מה שאת מדברת עליו, זה 4 עד חמש טבעות?
 9 ת. לא. ישנן עוד עשרות תכשיטים שעיצבתי שלא הספקתי
 10 לצלם אותם, כי מהרגע שהם יצאו מהיצור, שנסעה איתם
 11 לחו"ל. אני הייתי צריכה לשלוח אותם דרך חברת שילוח,
 12 ממש באותו רגע שהם יצאו מהיצור, ובמהירות רבה מאוד.
 13 ש. מה שאת כותבת בסעיף 30 אינו נכון?
 14 ת. אני לא מוצאת את הקשר.
 15 ש. מפנה לנספח י"ב עם האיקסים – מהו המחיר של הטבעת
 16 המופיעה בדף 1?
 17 ת. המחיר נע לפי לקוח. זאת אומרת שאם הלקוח מתקשר אלי
 18 מהארץ, אני עושה לו מחיר של פי שלוש כפי שנהוג בענף. אני
 19 יודעת שאת הטבעות האלה, דנה לקחה אליה, ובאיזה מחיר
 20 היא מכרה אותם ללקוחות שלה, אני לא יודעת. אני הייתי
 21 מוכרת פי שלוש מהעלות. אני לא זוכרת את העלות של כל
 22 טבעת. בערך 1,000 ומשהו או 2,000 ₪. זה אחרי פי שלוש.
 23 אני זוכרת שזה נע בסביבות 2,000 ₪ כי זה נמכר במכירה
 24 ראשונית בארץ.
 25 ש. כמה תכשיטים כאלה נמכרו?
 26 ת. אני לא יודעת. זה אצל דנה".
 27 (עמוד 15 שורה 20- עמוד 16 שור 20)

כן העידה, ביחס להסכמות בין הצדדים :

30 "אני ודנה מעולם לא עשינו שיחת סיכום של כמה ספציפית עמלות
 31 אני אקבל. אני תכננתי לבקש ממנו באיזור השלושים אחוז, אני
 32 מניחה שהכי נמוך שהייתי מסכימה להגיע זה 15%".
 33 (עמוד 17 שורות 3-1).

35 משמע, אף לשיטת התובעת לא סוכמו הפרטים אודות העמלות שישולמו לה,
 36 שיעור העמלות והתנאים לתשלום.

37
 38 68. בנסיבות אלה, בהן התביעה אינה מבוססת על נתונים בסיסיים אודות היקף
 39 מכירות, אף שניתן היה לבקש מסמכים ונתונים בהקשר זה במסגרת הליכי גילוי
 40 המסמכים, ואין חולק כי בתקופת ההעסקה הקצרה לא התגבשה הסכמה סופית



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 בין הצדדים אודות תשלום עמלות והתנאים לתשלום, לא הוכחה זכאות
2 התובעת לעמלות מכירה.

3
4 69. התביעה בהקשר זה נדחית.

השלמת הפרשות לפנסיה

7 70. בתקופת עבודתה של התובעת, נוכה משכרה מדי חודש סך 302.20 ₪ עבור "קרן
8 פנסיה" (5.5% משכרה). ההפרשות מלמדות על הסכמה חוזית בין הצדדים, שכן
9 בהתאם לצו ההרחבה הכללי במשק החובה להפרשי תחילתה לאחר שישה
10 חודשים, ולא נטען, אף לא הוכח, כי לתובעת הייתה קופה קודמת פעילה במועד
11 תחילת העבודה. כעולה מתלושי השכר, בסך הכול נוכו משכר התובעת 1,813.20
12 ₪. הכספים לא הועברו לקרן פנסיה במהלך תקופת העבודה.

13
14 71. ביום 28.12.17 הפקידה הנתבעת 1 לזכות התובעת בקופת הראל סך 1,813 ₪:
15 588 ₪ הפקדות עובד; 637 ₪ תגמולי מעסיק; 588.20 ₪ פיצויים (נספח 10
16 לתצהיר הנתבעת 2). בגין הסכום שהופרש בפועל לקופה, לא קמה לתובעת
17 זכאות לפיצויי הלנה.

18
19 72. מכאן, כי הופרשו עבור התובעת הפרשות בחסר, והתובעת זכאית לסכומים
20 הבאים, אשר יחושבו בהתאם לשיעורי הניכויים ההסכמיים בפועל משכר
21 התובעת:

22 א. החזר כספים שנוכו מן השכר ולא הועברו לקופה, בסך 1,225.2 ₪. מדובר
23 בשכרה המולן של התובעת, אשר ניטל ממנה תוך שהנתבעת 1 עשתה דין
24 לעצמה ושלחה יד לכיסה של התובעת, ואף בדיעבד לא הופרשו הכספים
25 ליעדם במלואם, ללא כל הסבר או עילה. אף במסגרת ההליך המשפטי
26 לא הושבו לתובעת הכספים שנוכו משכרה. לכן, זכאית התובעת לפיצויי
27 הלנה על סכום זה מיום 1.11.16 ועד למועד התשלום המלא בפועל.

28 ב. פיצוי חלף הפרשות המעסיק לפנסיה בסך 1,225.2 ₪, בצירוף הפרשי
29 הצמדה וריבית כדין מיום 1.11.16 ועד למועד התשלום המלא בפועל.

30



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

האם הנתבעת 2 חבה בזכויותיה של התובעת

- 1
- 2 73. התובעת מבקשת לחייב את שתי הנתבעות בתשלום זכויותיה. אין חולק, כי
- 3 הנתבעת 1 העסיקה את התובעת. בכתב התביעה טענה התובעת כי יש להרים
- 4 את מסך ההתאגדות, ולחייב אף את הנתבעת 2 בחבות הנתבעת 1 (סעיפים 94 –
- 5 98). לטענתה, הנתבעת 1 היא חברת יחיד בבעלות ובניהול הנתבעת 2, שחלק
- 6 נכבד מפעילותה מתנהל בחו"ל. בנסיבות אלה, חוששת התובעת כי לא תוכל
- 7 לגבות את המגיע לה מן הנתבעת 1. עוד נטען, כי הנתבעת 2 היא הרוח החיה,
- 8 אשר הובילה מסע התנכלות חסר תקדים כלפי התובעת ופגעה בשמה הטוב.
- 9
- 10 74. בתצהיר התובעת (סעיף 116) ובסיכומי התובעת היא הוסיפה, כי מאחר
- 11 ובמסגרת עבודתה התבקשה לבצע פעולות הנוגעות לענייניה האישיים של
- 12 הנתבעת 2, יש לראות אף נתבעת זו כמי שהעסיקה אותה באופן אישי (סעיף
- 13 152). כן נטען, כי יש להרים את מסך ההתאגדות מאחר שהנתבעות ניכו משכרה
- 14 של התובעת הפרשות לפנסיה ולא העבירו את הפרשות בפועל לקופה.
- 15
- 16 75. הנתבעות טוענות כי התובעת הועסקה על ידי הנתבעת 1 בלבד, ולא הוכחה
- 17 תשתית עובדתית שיש בה כדי לבסס הרמת מסך.
- 18
- 19 76. לאחר שקילת טענות הצדדים, מצאנו כי התובעת לא הוכיחה כי קמה לה עילת
- 20 תביעה אישית נגד הנתבעת 2. הטענה לפיה התובעת הועסקה אישית גם על ידי
- 21 הנתבעת 2 לא נטענה מפורשות בכתב התביעה ולאחר מכן נטענה ללא ביסוס
- 22 בראיות. אין חולק, כי התובעת קיבלה שכרה מן הנתבעת 1 בלבד. התובעת לא
- 23 הציגה כל ראיה לפעולות אישיות שביצעה עבור הנתבעת 2, שלא ככובעה
- 24 כמנהלת הנתבעת 1. התובעת אף לא הביאה פרטים אודות היקף הזמן שנדרשה
- 25 להקדיש למשימות אלה, לשיטתה. לא ניתן לשלול את האפשרות כי התובעת
- 26 נדרשה, במסגרת תפקידיה בנתבעת 1, לבצע גם מטלות הנוגעות אישית לנתבעת
- 27 2. עם זאת, לא הוכח כי הדבר היה במסגרת העסקה אישית, החורגת מן
- 28 ההעסקה בנתבעת 1. משכך, נדחית הטענה כאילו הועסקה התובעת ישירות גם
- 29 על ידי הנתבעת 2.
- 30



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

77. לא שוכנענו אף כי מתקיימות נסיבות חריגות, בהן יש להרים את מסך ההתאגדות בין הנתבעות, ואף אין די בכך שהנתבעות לא העבירו במועד לקופת הפנסיה כספים שנוכו משכרה של התובעת. זאת, מבלי להמעיט בחומרת המעשה. בעניין ע"ע (ארצי) Tekel 26295-01-16 - ר.ח. חיים מיארה שווק בשר ודגים (1998) בע"מ (25.12.17) סקר בית הדין הארצי לעבודה את הדין החל ואת ההלכות הנוגעות להרמת מסך ההתאגדות, ובפרט במשפט העבודה, בהאי ליסנא:

"הכלל בדבר הנסיבות בהן רשאי בית המשפט להרים את מסך ההתאגדות ולייחס חוב של חברה לבעל מניות בה, מעוגן בהוראת סעיף 6 לחוק החברות, תשנ"ט-1999, כפי שתוקנה במסגרת תיקון מס' 3 לחוק החברות, תשס"ה-2005....

בהוראת סעיף 6(א) לחוק כפי שתוקנה, צומצמו העילות להרמת המסך לעומת ההוראה בנוסחה הקודם. מלשון הוראת החוק עולה, כי מסך ההתאגדות יורם באותם מקרים בהם נעשה שימוש לרעה בעקרון האישיות המשפטית הנפרדת של התאגיד, כדי להונות אדם, לקפח נושה או לחלופין, לעשות מעשה שפוגע בתכלית התאגיד, תוך נטילת סיכון בלתי סביר ביחס ליכולתו לפרוע את חובותיו. בסיפא להוראת הסעיף נקבעה דרישת מודעות מצד בעל המניות לשימוש לרעה הנעשה בעקרון האישיות המשפטית הנפרדת. כמו כן, בבואו להרים את מסך ההתאגדות, על בית המשפט ליתן דעתו בין השאר לשאלה האם יכולה החברה לפרוע את חובותיה (ראו בע"ע (ארצי) 304/09 העמותה לקידום הספורט הנשי, הנוער והמגזר הערבי בהפועל תל-אביב - ישראל שיינפלד (16.2.12), להלן: פרשת העמותה לקידום הספורט, וראו הסקירה המפורטת שם).

26. בפסיקת בית דין זה נקבע, כי הכללים בדבר הרמת המסך, מחייבים בחינה מיוחדת בתחום משפט העבודה, וזאת בשים לב לחובת האמון המיוחדת שחבה החברה לעובדיה, ובקשר למעמדם המיוחד של עובדי החברה, כנושיה....

לצד זאת, מדגישה הפסיקה במהלך השנים את כלל היסוד שבדיני החברות לפיו "חברה היא תאגיד הנפרד מבעל מניותיו, מנהליו ועובדיו, לכל דבר ועניין. לא יתכנו חיי מסחר ומשק תקינים מבלי שיוקפד על הפרדה בין התאגיד לבין בעליו ומנהליו" (דב"ע (ארצי) נג/3-205 מחמוד וגיה - גלידות הבירה, פד"ע כ"ז, 345; פרשת זילברשטיין; פרשת עמותת קידום הספורט). בהתאמה לכלל יסוד זה נקבע, לרבות בפסיקה מן הזמן האחרון, כי נקודת המוצא היא שיש ליתן תוקף לעקרון האישיות המשפטית הנפרדת של התאגיד. משזו נקודת המוצא, ואף שמדובר ביחסי עבודה, אין די בכך ש"עולה תמונה מדאיגה" בנוגע לאופן שבו העסיקה חברה את עובדיה כדי להביא להרמת המסך. יפים לכאן בשינויים המחויבים הדברים מפי השופט איטח בפסק הדין בפרשת טוקו שף, בקובעו כדלקמן:



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 "דעתנו היא שלא הוכח כי לפנינו מקרה חריג של שימוש לרעה
 2 באישיות הנפרדת של התאגיד כנדרש בסעיף 6 לחוק החברות. אמנם
 3 מקביעותיו העובדתיות של בית הדין האזורי עולה תמונה מדאיגה
 4 בנוגע לאופן שבו העסיקה החברה את המשיב. בין היתר, באי עריכת
 5 רישומים כנדרש על פי חוק, בהעסקה בשעות ארוכות, ובהנפקת
 6 תלושי שכר פיקטיביים. עם זאת לא הונחה לפני בית הדין האזורי
 7 תשתית עובדתית ממנה ניתן ללמוד כי החברה נועדה לשמש כסות
 8 לפגיעה בזכויותיו של המשיב או להונאתו. כך גם לא הוכח כי החברה
 9 נוהלה תוך נטילת סיכון בלתי סביר, וזאת חרף קביעתו העובדתית
 10 של בית הדין האזורי כי החברה נקלעה לקשיים כלכליים. במקרה
 11 שלפנינו לא התרשמנו כי אי תשלום הזכויות סוציאליות למשיב
 12 מצדיק להרים את מסך ההתאגדות של החברה"
 13 (בר"ע ארצי 52353-08-16 א.ב. טוקו שף בע"מ – ADMARIAM
 14 GAVR NEGOUSE (13.11.16) להלן: פרשת טוקו שף, וראו גם ע"ע
 15 (ארצי) 15288-12-10 אלון בוימל - חיים פלזן (8.5.12), ע"ע (ארצי)
 16 32995-02-16 פלוני - אלמוני (14.9.17)).

17 ...
 18 29. בשים לב לכלל האמור, על מנת שיורם מסך ההתאגדות, באופן
 19 שמר עמרים יחויב אישית בחובותיה של חברת מיארה, יש להיווכח
 20 כי המערערים הועסקו תוך שימוש לרעה במסך ההתאגדות, מתוך
 21 כוונה של החברה ל"הונות אדם או לקפח נושים", או תוך נטילת
 22 סיכון בלתי סביר באשר ליכולתה של החברה לפרוע את חובותיה...

23 והדברים יפים גם בענייננו. לא נטען, אף לא הוכח, כי החברה נועדה לשמש
 24 כסות לפגיעה בזכויותיה של התובעת או להונאתה. לא הוכחה כוונה, ואף לא
 25 מודעות, של הנתבעת 2 לכך שכספים שנוכו משכר התובעת, בתקופת העסקתה
 26 הקצרה, לא הועברו ליעדם. הנתבעת 2 העידה בהקשר זה, והדברים לא נסתרו,
 27 כי לא פעלה בכוונת זדון בכך שלא הופרשו הכספים כדין לקרן הפנסיה, אלא
 28 הדברים נבעו מחוסר ידיעה, ובלשונה:

30 "ש. תאשר לי שלא העברת את הכספים לפנסיה בזמן אמת?
 31 ת. זה היה גם התפקיד של התובעת כשהיא עבדה במשרד, לטפל
 32 בדברים האלה. אני כל הזמן בחו"ל. לא שלטתי בכל מיני
 33 מסמכים ובזמנים. וזה בדיוק היה בן אדם שהייתי צריכה,
 34 שיודע עברית טובה ויכול לטפל בדברים של המשרד.
 35 ש. למה העברת לקופת הפנסיה רק בדצמבר 2017?
 36 ת. כשנודע לי, אז העברתי.
 37 ש. מתי נודע לך?
 38 ת. בזמן הזה.
 39 ש. התביעה היא ממרץ 2017? את יודעת שלא העברת עד היום
 40 את כל הכסף שניכית לה מהשכר?
 41 ת. לא יודעת". (עמוד 63 שורות 17 – 26).



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 מעבר לכך, לא הוכחה כל טענה לפיה הועסקה התובעת תוך שימוש לרעה במסך
 2 ההתאגדות. בפרט נכונים הדברים לאור תקופת ההעסקה הקצרה של התובעת.
 3
 4 78. החשש מכך שיקשה על התובעת לגבות חיובים בהתאם לפסק הדין, מאחר
 5 שמרבית עיסוקיה של הנתבעת 1 בחו"ל, אף הוא בגדר השערה בלבד. ממילא,
 6 קושי משוער באכיפת פסק דין אינו עילה, כשלעצמו, להרמת מסך ההתאגדות.
 7
 8 79. בנסיבות אלה נדחית התביעה נגד הנתבעת 2.
 9

פיצוי בגין אי מסירת הודעה לעובד על תנאי עבודה

11 80. התובעת העידה, כי לא נמסרה לה הודעה בכתב על תנאי עבודתה, ואילו
 12 הנתבעות הציגו טופס הודעה לעובד (נספח 2 לתצהיר הנתבעת 2), בהתייחס
 13 להעסקתה של התובעת. הטופס חתום על ידי הנתבעת 1 בלבד ואינו נושא
 14 תאריך. בהתאם לפרטים בטופס יום העבודה של התובעת הוא בן 8 שעות,
 15 ושכרה 5,000 ₪. בפועל, כאמור, אין חולק כי סוכם שהתובעת תעבוד 7 שעות
 16 ביום, ושכרה החודשי עמד על סך 5,494.51 ₪.
 17
 18 81. בתצהיר הנתבעת 2 (סעיף 12), היא מפנה לטופס ההודעה לעובד, אולם אינה
 19 מצהירה האם הטופס נמסר לעובדת על ידה, ומתי. בחקירתה הנגדית של
 20 הנתבעת 2, כאשר נשאלה אודות הסתירות בין האמור בטופס לתנאי העבודה
 21 של התובעת בפועל, השיבה העדה כי איננה יודעת מה להשיב:

22 "ש. תראי לי בבקשה חתימה של התובעת על ההודעה לעובד?
 23 ת. אפשר לראות את ההודעה לעובד?
 24 ש. מפנה לתצהירך. נספח 2 לתצהירך. תראי לי חתימה של
 25 התובעת עליה?
 26 ת. אין חתימה.
 27 ש. תראי לי תאריך?
 28 ת. אין תאריך.
 29 ש. מי כתב את זה?
 30 ת. את זה ביקשתי מבני למלא.
 31 ש. למה לא התובעת כתבה את זה?
 32 ת. היא לא יכולה למלא. זה היה במשרד.
 33 ש. את מסרת לה את זה?
 34 ת. כן.
 35 ש. תסבירי לי אם כתוב כאן 8 שעות, איך היא עובדת הרבה ימים
 36 7 שעות?



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 ת. סליחה.
 2 ש. כמה שעות היא הייתה אמורה לעבוד?
 3 ת. משעה עשר עד חמש.
 4 ש. למה בהודעה לעובד כתוב 8 שעות. אולי זה לא נכון?
 5 ת. אולי.
 6 ש. אז ההודעה היא לא נכונה?
 7 ת. אם זה לא... אני לא יודעת מה להגיד". (עמוד 53 שורות 6-
 8 25).
- 9
 10 82. משמע, הצדדים חלוקים האם נמסר הטופס לתובעת, אך אין חולק כי ממילא
 11 הטופס, שפרטיו לא מולאו על ידי הצדדים אלא על ידי בן זוגה של הנתבעת 2,
 12 בני, שאף היה בין מייצגיה בהליך זה, אינו משקף את ההסכמות שהיו בפועל.
 13
 14 83. סעיף 1 לחוק הודעה לעובד, קובע את החובה למסור לעובד הודעה בכתב
 15 המפרטת את תנאי העבודה, כדלקמן:
 16 "מעסיק ימסור לעובד, לא יאחר משלושים ימים מהיום שהעובד
 17 התחיל לעבוד אצלו, ואם היה העובד נער כהגדרתו בחוק עבודת
 18 הנוער, התשי"ג-1953 (להלן – נער) – לא יאחר משבעה ימים,
 19 הודעה בכתב שבה יפרט את תנאי העבודה של העובד לפי הוראות
 20 חוק זה (בחוק זה – הודעה על תנאי עבודה)".
 21
 22 84. סעיף 5 ב (2) לחוק קובע פיצוי לצד הפרת החובה, אף ללא הוכחת נזק, עד לגובה
 23 של 15,000 ₪, כאשר המעסיק לא מסר ביודעין את ההודעה.
 24
 25 85. בהתאם לפסיקת בית הדין הארצי לעבודה, אין די בהודעה לעובד בעל פה בדבר
 26 תנאי העבודה. בעע (ארצי) 154-10 קלרה שניידר - ניצנים אבטחה בע"מ
 27 (3.5.11) עמד בית הדין על חשיבות מסירת הודעה מפורטת בכתב, כדלהלן:
 28 "א. חוק הודעה לעובד מטיל חובה על מעסיק למסור לעובדו, תוך 30
 29 יום לכל המאוחר ממועד תחילת עבודתו, הודעה בכתב, בה יפורטו
 30 תנאי עבודתו של העובד. החוק אינו מסתפק בהטלת חובה כללית
 31 ומפרט את העניינים שיש לכלול בהודעה כאמור, את צורת ההודעה,
 32 וכן חובה להודיע על שינויים, ככל שיחולו, בתנאי העבודה.
 33 ב. הדרישה למסור לעובד הודעה בכתב על תנאי עבודתו אינה עניין
 34 טכני, אלא מהווה חלק מהחובה לנהוג בתום לב ובדרך מקובלת
 35 ביחסי העבודה. בין תכליותיה - ליידע את העובד באופן שקוף ומלא
 36 על כל תנאי עבודתו; ליתר אי הבנות או סימני שאלה ביחס לתנאי
 37 העבודה; ולמנוע מחלוקות משפטיות לגבי תנאי העבודה המוסכמים.



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 ג. הפרתו של חוק הודעה לעובד מהווה עבירה פלילית, אך יש לה גם
2 השלכות במערכת היחסים המשפטית שבין העובד למעסיק. כך,
3 וכדוגמא, הפרת החוק עשויה להעביר את הנטל למעסיק, ככל
4 שקיימת מחלוקת על תנאי העבודה. בנוסף, עצם הפרת החוק אפשר
5 שתגרום לנזק לא ממוני שהעובד זכאי לפיצוי בגינו - מבלי שמוטלת
6 עליו חובה להוכיח נזק ממוני או קונקרטי לצורך כך.
7 ד. מסירת הודעה בעל פה על תנאי העבודה, אין בה כדי לייתר את
8 החובה הכלולה בחוק להודעה מפורטת בכתב, ואין בה משום טענת
9 הגנה המצדיקה אי פסיקת פיצוי כספי בגין הפרת החוק".

10
11 86. בענייננו, לא הוכח כי נמסרה לתובעת הודעה בכתב כנדרש, ואף אם נמסר הטופס
12 שהוצג במסגרת ההליך, אין הוא עונה על הדרישות, שכן אינו משקף את תנאי
13 העבודה של התובעת. לו הייתה נמסרת לתובעת הודעה בכתב כמתחייב, יש
14 להניח כי הדבר היה מיותר את הדיון בחלק מן הפלוגתאות בהליך זה. בנסיבות
15 אלה, זכאית התובעת לפיצוי בסך 5,000 ₪.

נסיבות סיום עבודתה של התובעת

האם פוטרה התובעת בניגוד לחוק עבודת נשים - אירועי יום 31.10.16

16
17
18
19 87. בהתאם לקביעתנו לעיל, הועסקה התובעת מעל שישה חודשים ולפיכך חלות על
20 העסקתה הוראות חוק עבודת נשים, האוסרות פיטורי עובדת בתקופת הריונה.
21 מעבר לדרוש, אף הנתבעות מודות בסיכומים כי התובעת השלימה שישה חודשי
22 עבודה אצל הנתבעת 1 (סעיף 3 לסיכומי הנתבעות), ודי בתקופה זו לצורך חלות
23 הוראות החוק.

24
25 88. המחלוקת העיקרית בין הצדדים נוגעת לאירועי יום 31.10.16. האם באותו יום
26 פוטרה התובעת מעבודתה, באופן משפיל, כטענתה, שמא התובעת התפטרה,
27 לאחר שטענה לחשוב כי בכוונת הנתבעת 2 להביא עובדת אחרת תחתיה.
28 הצדדים חלוקים גם בשאלה האם הנתבעות היו שבעות רצון מעבודת התובעת
29 קודם לאותו יום. עם זאת, לא מצאנו להידרש למחלוקת זו שכן הנתבעות
30 טוענות בתוקף שלא פיטרו את התובעת מעבודתה ולפיכך אין השלכה לטענתן
31 כי קודם לכן לא היו שבעות רצון מעבודתה. אף אם לא הייתה שביעות רצון
32 מעבודת התובעת, הרי שלשיטתן של הנתבעות ממילא אין לכך קשר לסיום



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 עבודתה של התובעת. נוסף, כי לתובעת לא נשלחו התראות קודמות ולא נערכו
2 לה בעבר שימוע, שיחות בירור או נזיפה על ידי הנתבעות.
3
- 4 89. שתי ראיות עיקריות הונחו לפנינו, בנוגע להתרחשות העיקרית השנויה
5 במחלוקת. האחת, צילומי אבטחה של משרד הנתבעות, ללא קול, מיום
6 31.10.16. השנייה, הקלטה שנעשתה באמצעות מכשיר הטלפון של התובעת
7 באותו יום, ואף תימלולה הוגש, יחד עם חוות דעת של המתמללת (נספח יז'
8 לתצהיר התובעת, להלן: "ההקלטה").
9
- 10 90. בפי הנתבעות טענות רבות הנוגעות לקבילות ולמשקל ההקלטה שהקליטה
11 התובעת. לטענתן ההקלטה אינה משקפת את כל שנאמר, שכן היא אמורה לשקף
12 התרחשות של שעות רבות ובמהלכה הפסקות רבות, שלא ניתן לדעת מה אירע
13 במהלכן. עוד נטען, כי לא הובאו פרטים טכניים אודות המכשיר; התובעת לא
14 הצביעה על השעות המדויקות בהן התחילה והסתיימה ההקלטה; זהות
15 הדוברים לא פורטה באופן מלא וההקלטה נערכה. הנתבעות לא הביאו חוות
16 דעת מטעמן אודות עריכה או שינויים בהקלטות.
17 הצדק עם הנתבעות, ועל כך אין למעשה חולק, כי ההקלטה אינה משקפת את
18 כל אירועי היום, בשמע. ההקלטה אינה מתחילה מבוקר היום ואינה רצופה כל
19 היום. התובעת טענה בעדותה, שחששה שסוללת המכשיר לא תספיק ולכן עצרה
20 את ההקלטה פעמיים, למשך למעלה מחצי שעה (עמוד 20 שורה 32 - עמוד 21
21 שורה 2). אף בתמלול ההקלטה צוינה הערה, מספר פעמים, לפיה "לא נשמעים
22 דיבורים".
23 עם זאת, אין חולק אודות תוכן הדברים שהוקלטו ותומללו, אף אם ההקלטה
24 אינה משקפת את כל שנאמר אותו יום. הנתבעת 2 לא הכחישה את הדברים
25 שנאמרו לגופם, ואף לא את מקצתם. משכך, ההקלטה היא ראיה קבילה, אולם
26 משקלה אינו גבוה, ותילקח בחשבון העובדה שאינה משקפת את כל אירועי
27 היום, אלא את חלקם בלבד.
28
- 29 91. זוהי גרסתה של הנתבעת 2 לאשר התרחש ביום 31.10.16 (סעיפים 26 - 43
30 לתצהירה): בבוקר אותו יום התקיימה פגישת עבודה שגרתית בין התובעת



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 לנתבעת 2, והנתבעת 2 עדכנה את התובעת כי במהלך אוו יום תגיע רינת למשרד
2 לבדיקת ספרי הניהול הכספי. התובעת שמחה לשמוע את הדבר, ובסיום הפגישה
3 סיפרה לנתבעת 2 כי היא בהריון. התובעת לא הציגה מסמך אודות ההריון
4 באותו יום אלא למחרת בלבד. בשעה 01:14 נכנסה רינת, והתובעת החלה לצעוק
5 ולהתפרץ כלפי הנתבעת 2, וסירבה להראות לרינת את קלסרי הניהול הכספי.
6 התובעת צעקה גם כלפי רינת שלא תיתן לה לעבוד במקום. כעבור כשתי דקות
7 נטלה את כל חפציה ואת התיק וצעקה שהיא עוזבת ולא תעבוד עוד במקום.
8 התובעת יצאה את המשרד. התובעת שבה כחצי שעה לאחר מכן, בשעה 14:32,
9 ואספה חפצים נוספים בחמת זעם בנוכחות רינת ולקוח בשם נתן כאכון.
10 התובעת התפרצה שוב בצעקות ואמרה שאינה מוכנה שרינת תבדוק את ספרי
11 הניהול הכספי. לאחר מכן התיישבה ולא חזרה לעבודתה בפעול. רינת סיימה
12 בדיקתה בשעה 14:55 והנתבעת 2 עזבה עמה את המקום. התובעת נותרה לבדה
13 עד 08:17, מועד בו הגיעו אנשי הביטחון של הבורסה, ביקשו מהתובעת להתלוות
14 אליהם והתובעת עשתה כן. הנתבעת 2 פגשה את התובעת עם אנשי הביטחון
15 ודרשה שיבצעו חיפוש בכליה, על רקע חשד שנטלה מסמכים מהנתבעת 1. כולם
16 חזרו למשרד, נערך חיפוש בכליה של התובעת ונמצא פנקס עבודה של הנתבעת
17 אותו ניסתה התובעת ליטול ללא רשות. בשעה 17:27, טרם עזבה התובעת,
18 מסרה הנתבעת 2 לידיה את מכתב בא כוחה, עו"ד קרייטי שנוסח בחופזה.
19 התובעת סירבה לקבל את המכתב וחזרה על טענתה כי אינה מוכנה לאפשר
20 לרינת לטפל בבדיקת הניהול הכספי.
21
22 92. לתובעת גרסה שונה למה שהתרחש, כך (סעיפים 46-97 לתצהיר התובעת): ביום
23 31.10.16 הגיעה התובעת לעבודתה וגילתה שהתובעת מראיינת עובדת (רינת)
24 לעבודה. לאחר שהעובדת עזבה, פנתה לנתבעת 2 לברר את פשר הדבר. הנתבעת
25 2 הסבירה, כי לא קיבלה עדיין את העובדת לעבודה, וככל שתגיע יהא זה לשם
26 סיוע לתובעת בהנהלת חשבונות. התובעת סיפרה לנתבעת 2 בשמחה כי היא
27 בהריון. הנתבעת 2 קיבלה את הדברים והטילה משימות על התובעת, בין היתר
28 ביקשה מהתובעת להרים ארגז כבד לבדה. התובעת יצאה לסידורים והנתבעת 2
29 פנתה אליה כששבה ואמרה לה שהעובדת החדשה מתחילה לעבוד בעוד רבע
30 שעה, ועליה לעשות לה חפיפה. כשהתובעת שאלה לגבי מעמדה שלה, הנתבעת 2



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 גערה בה כי עליה לפעול לפי הנחיותיה וכן הודיעה שהחליטה לשלם לה להבא
2 שכר על בסיס עמלות מכירה בלבד. התובעת ניסתה להתנגד והנתבעת 2 צעקה
3 עליה באופן משפיל. התובעת הייתה המומה, ונדרשה לצאת להפסקה לשם
4 התאוששות. התובעת נטלה את הטלפון, התיק, המפתחות והתג עמה. חפציה
5 האישיים נותרו במשרד. העובדת המחליפה נכנסה סמוך לפני צאתה. הנתבעת 2
6 התקשרה לתובעת ודרשה ממנה לתת לה את התג והטלפון. התובעת שבה
7 ומצאה את העובדת המחליפה מעיינת בחומר עמו עבדה. הנתבעת 2 פנתה אליה
8 ואמרה שהתפטרה, והתובעת הבהירה שלא התפטרה. התובעת החזירה את התג
9 והטלפון. התובעת ישבה בחוסר מעש בעוד העובדת המחליפה עוברת על
10 קלסרים. התובעת החליטה להקליט את הדברים, כאשר הבינה שמפטרס אותה
11 בעודה בהיריון. הנתבעת 2 טענה שהתובעת לקחה לה חפצים, התובעת פתחה
12 בפניה את התיק ובו 2 פנקסי קבלות בהם עשתה שימוש קבוע. הנתבעת 2 דרשה
13 לעיין במסמכים אישיים של התובעת. התובעת הציגה אישור על הריונה.
14 הנתבעת 2 המשיכה לדבר בתוקפנות ואמרה לתובעת שהיא נמצאת במקום
15 באופן לא חוקי. התובעת הודיעה כי אם יבקשו שתצא, היא תצא. הנתבעת 2
16 סירבה להורות לה לצאת. לאחר מכן הנתבעת והעובדת יצאו והתובעת נותרה
17 לבדה. התובעת פנתה בהודעת וואטסאפ לנתבעת וביקשה לברר את מעמדה אך
18 הנתבעת 2 לא השיבה לה. בסוף יום העבודה הגיעו אנשי הביטחון. התובעת
19 הבהירה כי היא ממתינה להנחיות לגבי עבודתה וניטל ממנה התג, כך שאינה
20 יכולה לצאת. אנשי הביטחון זימנו את הנתבעת 2, אשר העלתה לפנייהם טענות
21 שווא כאילו ראתה את התובעת גונבת ודרשה כי יערכו בכליה חיפוש. נערך
22 חיפוש ולא נמצא דבר פרט לדברים אישיים ופנקס עבודה שהיה בתיקה של
23 התובעת דרך קבע. הנתבעת 2 מסרה לתובעת מכתב של עו"ד קרייתי, בן זוגה.
24 התובעת סירבה לקחת את המכתב. לאחר מכן נשלח המכתב במייל והתובעת
25 השיבה כי הטענות חסרות בסיס והיא לא התפטרה אלא פוטרה. התובעת פנתה
26 לאחר פיטוריה לנתבעת 2 ולפטריק וביקשה לשוב לעבודה, אך פניותיה לא נענו.
27



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

93. מצפייה בסרטוני האבטחה של משרד הנתבעת 1 מיום 31.10.16, אשר צולמו
ללא הקלטת קול, ניתן לעקוב אחר האירועים המרכזיים הבאים (ההפניה
לשעות כפי שמופיעות בצילומים):
- א. 12:08 – תחילת הסרטון. התובעת מדברת. הנתבעת אינה נראית.
- ב. 12:20 - התובעת נוטלת מספר חפצים, ככל הנראה טלפון, ארנק ותיק,
ויוצאת מהמשרד. גבר שוהה במקום באותה עת ומשוחח ככל הנראה עם
הנתבעת 2.
- ג. 13:20 – מגיעה למשרד אישה, חובשת כיסוי ראש ונושאת מזוודה
בינונית על גלגלים (הסוכנת דניס?). יושבת ומשוחחת עם הנתבעת.
הנתבעת מחוץ לתמונה מרבית זמן הצילום, שכן ככל הנראה מקום
ישיבתה במשרד נמצא מחוץ לגבולות המצלמה.
- ד. 13:46 – התובעת חוזרת, מתיישבת במקומה, פורקת את חפציה.
במקביל, הפגישה עם האישה ששוהה במקום נמשכת. התובעת נראית
מתוחה.
- ה. 13:55 - שיחה בין התובעת לנתבעת 2. במקביל האישה משוחחת בטלפון.
- ו. 14:00 - האישה אורזת ועוזבת כעבור כדקה.
- ז. 14:02 - נכנסת רינת, והתובעת יוצאת מיד עם תיק וטלפון. רינת ניגשת
לארון, מוציאה קלסרים וחומר, משוחחת עם הנתבעת 2 בחיך, קוראת
מסמכים.
- ח. 14:32 - התובעת חוזרת. מוסרת את הטלפון לנתבעת 2, יושבת על
שרפרף. רינת ממשיכה לקרוא מסמכים, אינה משוחחת עמה. אדם נוסף
נוכח במקום.
- ט. 14:38 - הנתבעת 2 עוזבת.
- י. 14:55 – רינת עוזבת. התובעת לבדה בחדר.
- יא. 17:08 - נכנסת מאבטחת, מאבטח נוסף בכניסה. משוחחת עם התובעת.
- יב. 17:10 – התובעת נלוות החוצה למאבטחים ושהה כעבור 5 דקות עם
המאבטחים והנתבעת 2.



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 יג. 17: 18 - התובעת פותחת את תיקה האישי מול המאבטחת, אשר בודקת
2 תכולתו.
- 3 יד. 17: 20 - התובעת מרוקנת את כיסיה למול המאבטחת.
- 4 טו. 17: 25 - הנתבעת 2 מוסרת מסמך לתובעת, התובעת קוראת, מדברת
5 ומשאירה את המסמך במשרד.
- 6 טז. 17: 27 - התובעת יוצאת מן החדר עם מאבטח. התובעת לא נראית עוד
7 לאחר מכן.
- 8
- 9 94. הצדק עם התובעת, כי בהתאם לרישומי כניסות ויציאות של הבורסה מיום
10 31.10.16 (נספח ד לתצהיר התובעת), התובעת עזבה את הבניין בשעה 16: 26,
11 ולכאורה קיימת סטייה של כשעה בין רישומים אלה לתזמון של צילומי
12 האבטחה. הצדק אף עם הנתבעות, כי שעון קיר גדול במשרד הנתבעות מציג את
13 השעות התואמות את השעות בצילומים. סביר להניח, כי הפער נובע מן המעבר
14 בתאריך סמוך לשעון חורף.
- 15 לדידנו, מאחר שאין חולק כי שני הנתונים – הצילומים ורישומי הכניסות
16 והיציאות - נכונים לגופם, אין השלכה של ממש לשעה המדויקת ולשאלה מי מן
17 השניים סטה בשעה מן השעה הנכונה, אלא לתוכנם של דברים. אין אנו מוצאים
18 מקום להידרש ולהכריע בשאלה מי מרישומי השעות נכון ומי אינו מדויק.
- 19
- 20 95. לאחר שקילת הראיות שהוצגו לפנינו, שוכנענו כי התובעת **פוטרה** מעבודתה,
21 ולא התפטרה, ואלה נימוקינו:
- 22 א. מהתרשמותנו מן הצילומים, ותוך שברור כי ההתרשמות מוגבלת
23 לראייה חזותית ללא שמע, כאשר התובעת יצאה את המשרד ולכאורה
24 הודיעה על התפטרותה לא ראינו כי התובעת צעקה או השתמשה
25 בתנועות ידיים מאיימות. לא התרשמנו אף כי הנתבעת 2 בתנוחה
26 מאוימת. רינת נכנסה לחדר כאשר התובעת כבר עמדה לצאת, והשתיים
27 שהו זמן קצר בלבד יחד. בחקירתה הנגדית של רינת היא העידה, אשר
28 לרגעים שקדמו לכך שהתובעת יצאה את המשרד, בזו הלשון:
- 29 **ש"ש. האם זה נכון שהתובעת אמרה שהיא מסרבת לעשות לך**
30 **חפיפה?**



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 ת. אני לא זוכרת. אם כתבתי, אני עומדת מאחורי זה.
2 ש. יש משהו שאת כן זוכרת?
3 ת. עבר כ"כ הרבה זמן. אני יודעת שהתובעת הייתה מאוד
4 נסערת, מהסיטואציה שהייתי שם. היא פנתה אלי רק פעם
5 אחת. והיא אמרה לי שזה לא אישי נגדך, זה משהו ביני לבין
6 דנה. והיא יצאה. זה בעצם מה שאני זוכרת. שעות, אני לא
7 זוכרת. מתי נכנסתי שוב, לא זוכרת. אני יודעת שניגשתי
8 אח"כ לקלסרים לבד, לארון ברשותה של דנה, ודפדפתי שם.
9 ש. מה עוד את זוכרת שהתובעת אמרה?
10 ת. היא פנתה לדנה, ואמרה שהיא לא מוכנה שהיא תתייחס
11 אליה בצורה כזו. ככה לא מנהלים מערכת יחסים. איך את
12 עושה לי את זה". (עמוד 34 שורה 25- עמוד 35 שורה 2)

13
14 משמע, מעדותה של רינת עולה שהתובעת הייתה נסערת מיחסה של
15 הנתבעת 2 כלפיה. העדה לא זכרה לומר האם התובעת אמרה "אני
16 עוזבת" כאשר יצאה את המשרד (עמוד 36 שורות 3-4). העדה אף לא
17 זכרה האם התובעת הודתה בכך שניסתה להוציא חוברות מהמשרד
18 (עמוד 37 שורות 12 – 14). לאור זאת, אין כל תימוכין בעדותה של רינת
19 לגרסתה של הנתבעת 2 אודות נסיבות יציאתה של התובעת מן המשרד,
20 ולא הוכחו טענות הנתבעת 2 כאילו התובעת צעקה באופן מאיים וסירבה
21 לשתף פעולה עם רינת בבדיקת מסמכים.

22
23 ב. לשיטת הנתבעות, התפטרותה הנטענת של התובעת הייתה כאשר
24 התובעת כעסה מאוד על מה שראתה, בטעות, כהבאת עובדת אחרת
25 להחליף אותה, ועזבה את המשרד בזעם, וכלשונה של הנתבעת 2: "כל
26 אירוע ההתפטרות היה על רקע התקפת זעם" (סעיף 45 לתצהיר
27 הנתבעת 2). אף העד מר כאכון, העיד כי היו חילופי דברים נסערים בין
28 התובעת לנתבעת והתובעת אמרה כי היא "עוזבת" (עמוד 40 שורות 1-
29 3).
30 עם זאת, אין חולק כי זמן קצר לאחר מכן התובעת שבה אל המשרד,
31 הודיעה כי היא מבקשת להמשיך בעבודתה והבהירה מספר פעמים כי לא
32 התפטרה ואין בכוונתה להתפטר (תמלול ההקלטה, נספח יז לתצהיר
33 התובעת, עמוד 6 שורות 14-17; עמוד 15 שורות 18-19).



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 בנסיבות אלה, לכל היותר יש לראות את הדברים כהתפטרות של
2 התובעת בעידנא דריתחא, ממנה חזרה מיד תוך שהבהירה את כוונתה
3 להמשיך בעבודה בעל פה ובכתב, בהודעה ששלחה לנתבעת 2 בשעה
4 14: 36 (נספח יח לתצהיר התובעת), בזו הלשון:

5 "היי דנה, אני לא מבינה מה את רוצה ממני, גם אם את רוצה לפטר
6 אותי יש דרכים לעשות את זה!!! בכל מקרה כרגע אני במשרד ורוצה
7 לדעת מה לעשות, אם את מפטרת אותי אשמח לקבל מכתב ואם לא
8 אשמח שנקבע פגישה לליבון העניינים".

9
10 הנתבעת 2 בחרה שלא להשיב להודעה זו של התובעת, והדבר מעורר
11 תמיהות לאור גרסתה כי לא חפצה לפטר את התובעת. הנתבעת 2 אף
12 דרשה מן התובעת להשיב לידיה את הטלפון והתג לו נדרשה לצורך
13 כניסה למתחם.

14 התובעת חזרה והבהיר את עמדתה, לפיה לא התפטרה ואין בכוונתה
15 לעשות כן, בהודעה מפורטת נוספת ששלחה לנתבעת 2 לאחר מכן (נספח
16 כ לתצהירה), שלא נענתה.

17
18 ג. בעע (ארצי) 24649-10-14 לירן לחיאני - פיינסטון בע"מ, (10.1.16),
19 התייחס בית הדין הארצי לאופיה של הודעת פיטורים או התפטרות,
20 ולכך שמעשה שנעשה ב"עידנא דריתחא" אשר הצד הפועל חזר ממנו
21 סמוך לאחר מכן, אינו מנתק את יחסי העבודה בין הצדדים:

22 "עוד נקבע בפסיקה כי הודעת פיטורים או התפטרות חייבת להיות
23 ברורה, חד משמעית ומפורשת, ויכולה להינתן בין בכתב, בין בעל פה
24 ובין בהתנהגות (בג"צ 566/76 אלקו חרושת אלקטרו-מכנית
25 ישראלית בע"מ נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד לא(2) 197 (1977);
26 דב"ע (ארצי) לה/85-3 עיריית כפר סבא - יעקב כהן, פד"ע ז' 175
27 (1975); ע"ע (ארצי) 137/08 מטין אילינדז - פרידמן חכשורי חברה
28 להנדסה ולבנין בע"מ (22.8.10)).

29 במקביל הודגש כי לא די באמירה או מעשה שנעשו ב"עידנא
30 דריתחא" כאשר בסמוך לאחר מכן הבהיר הצד הפועל כי לא התכוון
31 לכך, שכן "יחסי עובד-מעביד, המתקיימים משך זמן ממושך
32 וקשורים לזכויות וחובות, אינם ניתנים לניתוק על ידי דברים
33 שנאמרו ללא יישוב הדעת, מבלי כוונה או מחשבה" (דב"ע (ארצי)
34 נד/220-3 רחל גולן - אבינועם לוי, פד"ע כח 377 (1995); כן ראו את
35 ע"ע (ארצי) 184/03 עין בר מפעלי אפיה בעינת - דוד יוסף (8.6.06);
36 להלן: עניין עין בר)".



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1
2 ויפים הדברים גם בענייננו, אף בהתאם לתיאור העובדתי של הנתבעות
3 עצמן.

4
5 ד. בחקירתה הנגדית של הנתבעת 2, היא אף לא ידעה להשיב מדוע למחרת
6 היום, כאשר כתבה לה התובעת כי היא מבקשת להמשיך בעבודתה לא
7 הזמינה אותה לשוב לעבודה, עדות הנתבעת 2:

8 "ש. למה שהתובעת כתבה לך ביום 1.11.16 למחרת אותו יום,
9 נספח כ"א לתצהירה, מצטטת – למה לא אמרת לתובעת
10 בואי? את יכולה להסביר?
11 ת. לא יכולה להסביר" (עמוד 63 שורות 2-4)

12
13 96. בנסיבות אלה, נדחית טענת הנתבעות כאילו התובעת התפטרה מן העבודה.
14 עבודתה של התובעת הסתיימה לאחר שפוטרה מן העבודה ביום 31.10.16.

15
16 97. מאחר שהתובעת הייתה בהריון במועד הפיטורים, ולא ניתן היתר לפיטורים,
17 פוטרה התובעת שלא כדין, תוך הפרת הוראות חוק עבודת נשים. עם זאת, לא
18 חלות בנסיבות העניין הוראות חוק שוויון הזדמנויות בעבודה, לאור הוראת
19 סעיף 21(ג) לחוק הקובעת כי:

20 "21(ג) הוראות חוק זה, למעט סעיף 7, לא יחולו על אדם המעסיק
21 פחות משישה עובדים; לענין מנין העובדים לפי סעיף קטן זה, יימנה
22 גם עובד של קבלן כוח אדם המועסק אצל אותו אדם".
23

24 בהתאם לראיות הייתה התובעת עובדת יחידה במשרד בישראל. בחקירתה
25 הנגדית של הנתבעת 2 היא העידה כי היא מעסיקה כ- 4 עובדים בליטא (עמוד
26 64 שורה 30). זאת, מבלי דעת כי הדבר משליך על תחולת החוק, שכן טענה זו
27 לא הועלתה על ידי הצדדים. התובעת לא טענה ולא הוכיחה אחרת. משכך, לא
28 הוכחה תחולת חוק שוויון הזדמנויות בעבודה.

29
30 98. האיסור לפטר עובדת בתקופת הריונה הוא איסור גורף, אשר אינו מותנה
31 בשאלה האם המעסיק ידע על ההיריון. עם זאת, בענייננו הנתבעת 2 ידעה על
32 ההיריון במועד הפיטורים, והתובעת אף שלחה לה אישור בכתב אודותיו (נספח
33 יח' לתצהיר התובעת).



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

הסעדים

- 1
- 2 99. לאור העובדה שהתובעת פוטרה בניגוד לחוק עבודת נשים, בהתאם לסעיף 9
- 3 לחוק היא זכאית למלוא שכרה וזכויותיה בגין כל התקופה האסורה בפיטורים,
- 4 עד 60 יום לאחר תום חופשת הלידה (להלן גם: "התקופה המוגנת"). עם זאת,
- 5 אין התובעת זכאית לפיצויי הלנת שכר, שכן המדובר בפיצוי חלף שכר בגין
- 6 תקופה בה התובעת לא עבדה בפועל, ולא בשכר עבודה בהתאם לחוק הגנת
- 7 השכר תשי"ח-1958.
- 8 ראו: דב"ע (ארצי) נב/24-3 דפנה מזרחי - קרוור ירושלים בע"מ, (28.3.1993).
- 9
- 10 100. ואלה הן הזכויות להן זכאית התובעת עקב פיטוריה בניגוד לחוק עבודת
- 11 נשים. הסכומים מתבססים על חישובי התובעת בסיכומיה, שלא נסתרו:
- 12 א. פיצוי בגין 150% משכר התובעת עד למועד הלידה (10.6.17), בהתאם
- 13 לסעיף 13א(ב)(1) לחוק עבודת נשים, בסך 60,413 ₪, בצירוף הפרשי
- 14 הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.17 (מחצית התקופה לערך) ועד למועד
- 15 התשלום המלא בפועל.
- 16 ב. פיצוי בגין 150% משכר התובעת בגין תקופה בת 60 יום לאחר חופשת
- 17 הלידה, וחודש נוסף של הודעה מוקדמת, בסך הכול 90 יום, בסך 24,726
- 18 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.17 ועד למועד התשלום
- 19 המלא בפועל.
- 20 ג. פיצוי חלף הפרשות המעסיק לפנסיה בתקופה המוגנת בסך 4,939 ₪,
- 21 בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.17 ועד למועד התשלום
- 22 המלא בפועל.
- 23 ד. פיצוי חלף דמי הבראה בגין התקופה המוגנת בסך 3,779 ₪, בצירוף
- 24 הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.17 ועד למועד התשלום המלא
- 25 בפועל.
- 26 ה. פדיון חופשה בגין התקופה המוגנת בסך 2,665 ₪, בצירוף הפרשי
- 27 הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.17 ועד למועד התשלום המלא בפועל.



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 . פיצויי פיטורים בסך 9,160 ₪, בהפחתת הסכום שהופרש עבור התובעת
2 על חשבון הפיצויים, בסך 588 ₪. התובעת זכאית להשלמת פיצויי
3 הפיטורים, בסך 8,572 ₪.

הליך פיטוריה של התובעת

4
5
6 101. לאור כל האמור, ברי כי הצדק עם התובעת שפוטרה ללא שימוע כדין.
7 מקובלות עלינו אף טענות התובעת, כי הליך הפיטורים היה משפיל, ופגע בשמה
8 הטוב, כאשר נאלצה לעזוב את המשרד מלווה באנשי הביטחון, נדרשה להסכים
9 לחיפוש בכליה, ונאלצה לחשוף את מסמכיה האישיים, לרבות מסמכים
10 רפואיים, לפני אנשי הביטחון והנתבעת 2.

11
12 102. לא נסתרה טענת התובעת, כי פנקסי תעודות המשלוח שהיו בתיקה היו
13 מסמכים שנהגה לשאת עמה אורח קבע, לצרכי עבודתה. אף לא הובאה ראשית
14 ראייה לרווח שהיה צומח לתובעת לו הייתה נוטלת עמה את הפנקסים בצאתה.

15
16 103. התובעת העידה לפנינו אודות תחושותיה ביום הפיטורים, כך:

17 "ש. מדוע התנגדת לבצע חיפוש אצלך?
18 ת. כי זה משפיל.
19 ש. למה זה משפיל?
20 ת. למה זה משפיל? (העדה בוכה) לא יודעת למה, פשוט ככה זה
21 מרגיש.
22 ש. אם לא לקחת שום דבר, למה זה משפיל? מה אכפת לך שיעשו
23 לך חיפוש?
24 ת. כי זה משפיל לעבור חיפוש ליד עוד אנשים. בעיקר, שלא
25 לקחתי שום דבר". (עמוד 14 שורות 5 – 10).

26
27 עדות התובעת הייתה משכנעת, עקבית ומצאנו אותה מהימנה.

28
29 104. בהתאם לתמליל המוקלט (נספח יז', עמוד 10 שורות 20 - 21), אמרה
30 הנתבעת 2 למאבטחי הבורסה כי היא מבקשת מהם לערוך חיפוש בכליה של
31 התובעת, מאחר שראתה במצלמות שהתובעת נטלה דברים לתיקה. לעומת
32 זאת, בחקירתה הנגדית של הנתבעת 2 היא הבהירה כי לא צפתה במצלמות
33 והעידה אודות העילה לבקשתה לערוך חיפוש בכליה של התובעת, כך:



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

1 "ש. למה דרשת מהמאבטחים, לחפש בכיסים של התובעת, כדי
2 להשפיל אותה?
3 ת. לא. כי לפני זה היא לקחה יומן והם מצאו תעודות משלוח,
4 שזה כל הלב של המשרד. בלי תעודות משלוח, אי אפשר
5 לתפקד במשרד, והיא אמרה שזה סתם פנקס. אפילו לא
6 הייתה הבנה מה זה אומר תעודות המשלוח. שזה רשום אצל
7 איזה צורף יש את זה, ועוד היא הייתה לוקחת הביתה.
8 ש. היא לקחה את זה הביתה בזמן עבודה?
9 ת. זה אסור לקחת הביתה תעודות משלוח. אני לא יודעת אם היא
10 לקחה את זה, אבל מצאנו את זה בתיק שלה.
11 ש. ואם אומר לך שהיא יצאה בשעה 14:00 ולא לקחה שום
12 מחברת לתיק שלה?

13
14 בית הדין חוזר ומבקש מב"כ הנתבעות להפסיק להתפרץ לדיון
15 ולהפסיק להפריע למהלכו התקין.

16
17 ת. אין לי תשובה.
18 ש. ואם אומר לך שבזמן שהתובעת הייתה במשרד לא רואים
19 אותה שמה בתיק כלום? למה אמרת לשומרים שיש לחפש
20 בדברים שלה?
21 ת. זה בורסת יהלומים וזכותי לבקש.
22 ש. אולי אמרת סתם שראית במצלמות?
23 ת. לא ראיתי במצלמות. לא הסתכלתי במצלמות.
24 ש. למה אמרת את זה לשומרים?
25 ת. אני ראיתי שהיא רצתה לקחת מהשולחן שלי, ברגע שהיא
26 עזבה את המשרד, שהיא לא אמרה שהיא לא מוכנה לעבוד
27 פה יותר, היא לקחה גם את היומן עבודה".
28 (עמוד 61 שורה 28- עמוד 62 שורה 15).

29
30 משמע, הנתבעת 2 מודה למעשה כי השתמשה בעילת שווא לחיפוש שנערך,
31 ולעמדתה די בכך שמדובר בבורסה ליהלומים כדי לפגוע בפרטיותה של התובעת.

32
33 105. בבשא (ארצי) 205/07 אוניברסיטת תל אביב - רבקה אלישע, (27.2.08)

34 התייחס בית הדין הארצי לעבודה לקביעת שיעור הפיצוי בגין עוגמת נפש, בהאי
35 לישנא:

36 "אשר לפיצוי בגין עוגמת נפש עילת תביעה זו שייכת לעילות הפיצוי
37 בגין נזק לא ממוני בשל פיטורים בחוסר תום לב. שיעורו של אותו
38 פיצוי בגין עוגמת נפש צריך להיקבע גם כן, כפי שנקבע הפיצוי בגין
39 הנזק הממוני, על פי מידת חוסר תום הלב בפיטורי העובד. ככל
40 שמדובר בפיטורים שרירותיים יותר על פי עילתם ובהליך לקוי
41 יותר; כך ראוי להניח, שנגרמה לעובד עוגמת נפש רבה יותר, בחינת
42 "לפוס צערא אגרא", שעל המעביד לשלם לעובד".



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

106. בנסיבות העניין, זכאית התובעת לפיצוי בגין פיטורים שלא כדין, באופן משפיל וללא שימוע, בסך 30,000 ₪, ולפיצוי בגין עוגמת הנפש שנגרמה לה והוצאת דיבתה רעה, בסך 20,000 ₪, כנתבע על ידה.

סיכום

107. לאור כל האמור, מתקבלת התביעה ברובה.

108. **הנתבעת 1 תשלם לתובעת את התשלומים הבאים:**

א. שכר עבודה בגין חודש אפריל 2016 בסך 262 ₪, בתוספת פיצויי הלנת שכר כדין מיום 1.5.16 ועד למועד התשלום המלא בפועל.

ב. החזר כספים שנוכו משכר התובעת ולא הועברו לקופת פנסיה בסך 1,225.2 ₪, בצירוף פיצויי הלנת שכר כדין מיום 1.11.16 ועד למועד התשלום המלא בפועל.

ג. פיצוי חלף הפרשות המעסיק לפנסיה בסך 1,225.2 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.11.16 ועד למועד התשלום המלא בפועל.

ד. פיצוי בהתאם לחוק הודעה לעובד בסך 5,000 ₪.

ה. פיצוי בגין 150% משכר התובעת ממועד פיטוריה ועד למועד הלידה בסך 60,413 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.17 ועד למועד התשלום המלא בפועל.

ו. פיצוי בגין 150% משכר התובעת בגין תקופה בת 90 יום לאחר תום חופשת הלידה בסך 24,726 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.17 ועד למועד התשלום המלא בפועל.

ז. פיצוי חלף הפרשות המעסיק לפנסיה בסך 4,939 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.17 ועד למועד התשלום המלא בפועל.

ח. פיצוי חלף דמי הבראה בסך 3,779 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.17 ועד למועד התשלום המלא בפועל.

ט. פדיון חופשה בגין התקופה המוגנת בסך 2,665 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.17 ועד למועד התשלום המלא בפועל.

י. השלמת פיצויי פיטורים בסך 8,572 ₪.



בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 38398-04-17

- 1 יא. פיצוי בגין פיטורים שלא כדין, באופן משפיל וללא שימוע בסך 30,000 ₪.
- 2 יב. פיצוי בגין עוגמת הנפש והוצאת דיבה בסך 20,000 ₪.
- 3
- 4 109. התביעה נגד הנתבעת 2 נדחת. מאחר שהנתבעת 2 היא מנהלת ובעלים
- 5 יחידה של הנתבעת 1, וההשתלשלות המשפילה שתוארה בפסק הדין הייתה
- 6 תחת אחריותה ומעשה ידיה, לא מצאנו לזכות אותה בפסיקת הוצאות.
- 7
- 8 110. הנתבעת 1 תישא בשכ"ט עו"ד התובעת בסך 30,000 ₪.
- 9
- 10 111. כל הסכומים ישולמו תוך 30 יום מהיום. לא ישולם סכום במועד, הוא
- 11 יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום, למעט הסכומים לצדם צוין אחרת.
- 12
- 13
- 14 ניתן היום, י"ח אב תשע"ח, (30 יולי 2018), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.
- 15

מר שלמה כסיף,
נציג ציבור מעסיקים

חופית גרשון-יזרעאלי,
שופטת- אב"ד

גב' שוש ברוך,
נציגת ציבור עובדים

16
17
18